

album bereikt. De SACD variant heeft een 'drie lagen systeem' waarin een CD audio, een SACD stereo en een SACD surround sound. De stereoversie van de SACD kent de bonus-track Palladium, van de surround versie daarnaast ook nog Quietus (grunt versie) en Solitary Ground (soundtrack versie). De andere variant (eco-boek) heeft als extra een DVD, waarop naast beelden vanuit de studio met o.a. Olaf Reimner, Sascha Paeth en Amanda Somerville, uitgebreide interviews met alle bandleden staan, wat beelden van een live show met Quietus, signeersessies en 'photo-shoots'. Verder een diasetje van de bandleden en foto's van de Maya-cultuur, zoals die ook in de boekjes staan afgebeeld. De single (overigens een mooie transparante schijf met in het hart twee sprekebeddige 'koppen' van Simone, dezelfde afbeelding als op de cover) bevat zowel een wat swingender en meer heavy remix als de soundtrack versie van Solitary Ground, een niet eerder uitgebrachte versie (zonder grunts) van Mother Of Light en Palladium, geschreven door Yves Huis, een klassiek getint, mooi instrumentaal nummer met orkestratie. Voor degenen die geen SACD speler hebben en dus gekozen hebben voor de eco-boek uitgave met DVD, is de single zeker interessant, want hier staan twee van de drie bonus-tracks van de SACD versie op. De banders om vormen van rockmuziek met hoog-technologische apparatuur (S 1 surround of SACD) op te nemen en uit te brengen, naast de inmiddels al wat gangbaarder CD/DVD combinaties is ingezet. Da's goed nieuws voor audio-freaks!

Memo van Brucken Fock

FLOWER KINGS

Live In New York - Official Bootleg
(FOX CD 023)



Live In New York werd opgenomen in de Bottomline Club op 14 april 2002 en vult daarmee mooi (gedeelte) het gat op dat tussen Alive On Planet Earth uit 1999 en @ Live Recording 2003 zit. De boot begint met het lange, van Flower Power afkomstige nummer Garden Of Dreams dat ruim drie kwartier duurt. Daarnaast vind je nog drie korte en een lange (I Am The Sun, 13 minuten) track. De band is prima in vorm, hoorbaar al langere tijd 'on the road' en veroorlooft zich zo nu en dan enige invuliteiten en vooral veel lekkere solo's. De geluidstechnische kwaliteit is prima in orde, alleen aan het einde van de bootleg zitten een paar rare overgangen. Als je van de Flower Kings houdt, dan is dit een welkomme additie voor je verzameling. Info: www.flowerkings.se

André de Waal

FRAMESHIFT

An Absence Of Empathy
(PROGROCK RECORDS / BERTIUS)

Waar bij de eerste plaat van Frameshift James Labrie de vocals voor zijn rekening nam, bij deze tweede CD doet Sebastian Bach dit. Jawel, de zanger van Sled Zeppelin en enkele Broadway musicals. Henning

Pauly speelt alle andere instrumenten, behalve de drums. Die worden bespeeld door Eddie Marvin. An Absence Of Empathy is een conceptplaat over de emotie's die loskomen bij het begaan van allerlei gewelddadige handelingen als gevolg van de gewelddadige maatschappij waar de hoofdpersoon in leeft. Bach kruipt in de emotie's die vrij komen bij moord, verkrachting, wraak, rebelle en oorlog. En dit gezien vanuit de dader, of vanuit het slachtoffer. Zoals je zult begrijpen, zijn dit heftige teksten geworden, geen materiaal voor 'de indie muzikale hap'. Muzikaal staat de plaat als een huus. Het zware thema komt ook in de composities goed naar voren. Bij vagen episch theatraal, maar vooral recht door zee en hier en daar gemixt met de bekende proginvloeden. Na een aantal keren de CD geluisterd te hebben, vind ik de composities steeds doorzichtiger worden. Met andere woorden, de plaat groeit niet op een gunstige manier. Dit heeft waarschijnlijk te maken met het concept, maar het is mij te recht door zee. Daarnaast heb ik na vijf nummers Sebastian Bach wel genoeg gehoord, en er staan er twaalf met hem op. Tja.

Collin Leijonh

FONDERIA

Fonderia
(EIGEN BEHEER)



Fonderia is een Italiaanse band die ondanks de demo-achtige uitstraling van deze release uit 2002 behoorlijk professioneel klinken uit de hoek komt. Hierin verraadt zich de ervaring van deze in 1994 opgerichte band. De muziek bevindt zich op het snijpunt van jazzrock en avantprog. Bovendien gebruikt men in een aantal tracks ritmes die wat dansgerichter van aard zijn dan verwacht (een beetje vergelijkbaar met Galahad op Following Ghosts en Year Zero). Aan de andere kant komt bij mij ook regelmatig de gedachte aan Allan Holdsworth boven. Niet zo zeer vanwege het gitaarspel, maar wel de sfeer van een aantal stukken (lekker vaag zeg). En ook de geest van Miles en Terje Rypdal waaien zo af en toe langs. Daarnaast klinkt in de wat steviger stukken ook King Crimson door, zowel de Thrak-periode als de jaren '70. Fonderia slaagt er in verschillende tracks niet alleen een andere melodie, maar ook een enigszins andere sfeer te geven of wat andere instrumenten te gebruiken. Dit zorgt voor de broodnodige variatie. Aan de andere kant staan er wel een paar erg jazzy freak-nummers op de plaat, culminerend in het nauwelijks kusterbare Afa II. Meest opvallende tracks zijn Dante, At Last waarin een Engelse dame Dante onheus bejegenit (en daarvoor beschaft wordt met een muzikale moord) en Stabio waarin een violist de metro berest. Het resultaat is een plaat met een aantal prima instrumentale prog stukken, en wat tracks die minder aantrekken. Door de mindere tracks zou ik deze CD eerder omschrijven als een belofte voor de toekomst, dan een resultaat in het heden, maar ook hier is al prima materiaal te horen. Info: www.fonderia.it

Roberto Lambony

VEETE KREINT

FINISTERRE

La Meccanica Naturale

(IMMAGINIFICA 001002)

Na een jaar of zes wachten is er eindelijk een nieuw studioalbum van het Italiaanse Finistere verschenen. Fluitist Sergio Grazia maakt niet langer deel van de band uit. Zijn plek werd ingevuld door de tweede toetsenist Agostino Macor. Die veranderingen leiden natuurlijk naar een iets ander geluid. Met het wegvallen van de fluit, is ook het folk-dement geheel verdwenen. De hang naar de oude Italiaanse meesters, die altijd al aanwezig was bij Finistere, is echter alleen maar groter geworden. Dat komt natuurlijk ook door de dubbele keyboardbezetting. De oorspronkelijke toetsenist Boris Valle kan zich daardoor wat meer op de elektrische piano concentreren, terwijl Macor zorg draagt voor de meer symfonische inkleurung. Het schitterende openingsnummer La Perfezione is daar al meteen een mooi voorbeeld van. De kalme klanken van de piano en de akoestische gitaar, de relaxte zang, de heerlijk melodieuze gitaarlijn, de Mellotron en de Moog-synthesizer doen het symfonische sneller kloppen. De tracks die hierna volgen, halen dit onwaarschijnlijk hoge niveau helaas niet meer, maar zijn desondanks nog altijd van een bijzonder kaliber. Het traakje aan Finistere is dat de band de sound van hun illustere voorgangers niet dunnetjes overdoet, maar dat ze er juist op bijzonder creatieve wijze bij aansluit. Vooral Stefano Marelli kan zich hier naar hartelust uitleven. Zijn zang is typisch Italiaans, soms wat heel, soms vinnig, maar altijd vol passie. Ook als gitarist laat deze Marelli zich niet beperken door een enkele speelstijl. Hij verkent een ruim spectrum, van akoestisch tot experimenteel en veel daar tussenin. Daardoor is La Meccanica Naturale een lekker gevarieerd album geworden, met een breed scala aan symfonische invullingen. Hoewel de muziek misschien wat minder geschikt is voor beginnende symfoniefhebbers, is deze CD voor degenen die een beetje ervaring hebben met Italiaanse symfo zeker een aanrader. Info: www.finistere.biz

Antonie Deelen



GILES, GILES & FRIPP

The Cheerful Insanity Of Giles, Giles & Fripp

(EGLECTIC DISCS EQLCD 1021 / BERTIUS)



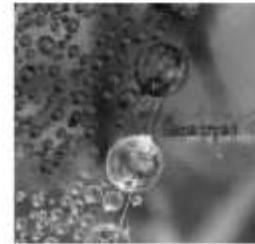
Voordat er King Crimson was, werd deze plaat opgenomen. Hoewel ie maar een jaar ouder is dan In The Court Of The Crimson King is hier sprake van een album met pure sixties-muziek. Toegegeven, zo af en toe word een orgel onder handen genomen, maar dit gebeurt zo weinig dat het niet echt invloed op de sound uitoefent. Hetzelfde kan gezegd worden over de Moog in Suite No. 1, dat overigens begint als een soort etude. Fripp's gitaarslij doet me op deze CD regelmatig denken aan die van Les Paul, en soms op Oldfield. Frippertronics zijn nog niet aan de horizon. Alleen het sluitstuk Eudite Eyes blijkt tamelijk experimenteel van aard, en loopt wat in de richting van het oude instrumentale werk van The Soft Machine. Ook vanuit progressief oogpunt is dit stuk de moeite waard. Wat apart is, dat op de voorlaat een minzaam glimlachende Robert Fripp staat afgebeeld. Ook het milige verhaal dat, zoals de titel suggereert, nogal wat gekigheid bevat is van zijn hand. Blijkbaar is de man niet altijd stug geweest. De flauwigheid (over een man genaamd George) heeft de toets des tijds niet echt doorstaan. Naast het originele album uit 1968 krijgen we nog wat

single versies en een paar andere bonus-tracks. Niet meer dan curiositeit, want om Thursday Morning drie keer te horen in een uur tijd is echt wat veel van het goede. Dit is een CD die leuk is om te horen wat Fripp vroeger deed, maar de afstand tot de eerste KC-plaat is zo groot, dat je je nauwelijks kunt voorstellen dat die groep uit de as van dit trio is verezen. Info: www.electicdiscs.com

Roberto Lambony

HAMADRYAD

Safe In Confinity
(UNICORN DIGITAL UNCD 5020)



De eerste oplage van Safe In Confinity, de tweede CD van het Canadese Hamadryad, was al voor de officiële release datum helemaal aan de man. Een gewilde band dus, dat Hamadryad. Hun succes is grotendeels te danken aan hun goed ontvangen debuut Conservation Of Mass uit 2001. Sixtiesdien is er het nodige gebeurd. De zanger van weder stapte op en de groep besloot dat in eigen gedeelten op te lossen. Basist Jean Francois Deslites nam ook de lead vocalen voor z'n rekening, het bandgeluid werd navrant aangepast en deze opvolger werd een fet. Hierop heeft het Yes/Gentle Giant-achtige plaats gemaakt voor een wat meer Genesis-achtige insteek. Zonder dat men daarbij als kloon afgeschilderd mag worden, presenteert het kwartet de nodige ingrediënten hiervoor zoals veel 12-